

[Pürschel.]

Naar man ser paa den Lovbestemmelse, om hvis Forstaaelse der her er Tale, saa er den beklageligt uklar. Sammenligner man den f. Eks. med Bestemmelserne i de samtidige Love om Bispevalg og om Menighedsraad, saa vil man i disse Love finde, for Bispevalgets Vedkommende, at Kirkeministeren, hvis der ikke er $\frac{2}{3}$ Stemmers Flertal for en bestemt Kandidat, har frit Valg imellem dem, der har faaet Stemmer, medens man for Menighedsraadslovens Vedkommende vil finde, at det udtrykkeligt er fastsat, at Ministeren kan vælge kun mellem de indstillede, men der er givet Regler for, hvorledes der skal indstilles paa Grundlag af de faldne Stemmer. Her siges det kun, at Finansministeren skal foretage Udnævnelsen efter Indstilling fra Amdsraadet. Naar man nu undersøger Bestemmelsens Historie, saa vil man se, at Loven af 1903, Venstres første Lov paa dette Omraade, intet indeholder om nogen Indstillingsret for Amdsraadet. Det Lovforslag, der blev fremsat i 1922 af Venstres daværende Finansminister, Neergaard, indeholdt heller intet om Indstilling; Bestemmelsen er sat ind i Folketinget af et Flertal af Udvalget, hele Udvalget minus de tre konservative Repræsentanter. Paragraffen er ændret, men ikke paa dette Punkt, gennem en Indstilling fra hele Landstingsudvalget, hvori altsaa ogsaa de konservative Medlemmer har deltaget. Men Loven siger kun, at det er „efter Indstilling“.

Hvad betyder nu dette? Ja, der kan man jo anlægge den Betragtning, at man siger, at tidligere havde Finansministeren en uindskrænket Ret til at vælge. Naar man derimod nu giver Amdsraadene en vis Indstillingsret, kan det jo ikke være Meningen, at dette skal være noget ligegyldigt, noget, Ministeren fuldstændigt kan sætte sig ud over; det maa være Meningen, at Amdsraadene skal have en vis Indflydelse herpaa. Denne Indflydelse er da naturligt den, at Ministeren bør vælge mellem de indstillede, og her forekommer det mig, at Ministeren svækker sin egen Fortolkning derved, at han lader Skattedepartementet skrive ud og bede om det, der ikke staar i Loven, nemlig om at faa indstillet tre. Der staar i Loven kun, at det skal være efter Indstilling, men naar Ministeriet udtrykkeligt forlanger Indstilling af tre, saa kan dette naturligt kun forstaaes saaledes, at Ministeren ikke vil være bundet til en enkelt Mand, men ønsker at have Frihed til at vælge mellem de indstillede og derigennem at gøre den Indflydelse gældende, som han

naturligvis maa have, idet det ikke er Amdsraadet, der skal vælge den paagældende. Jeg synes altsaa, at der i dette Ønske om Indstilling at tre ligger et Tilsagn fra Ministeriets Side om, at man vil vælge mellem de tre indstillede. Saaledes bør det fornøftigvis forstaaes imellem Mennesker, der ønsker at behandle hinanden paa fuldt loyal Vis, og det gør naturligvis baade Ministeren og Amdsraadene.

Nu har Ministeren jo Ret i, at Mindretallene i Landkommunalloven har en tilsikret Ret til at faa deres afvigende Meninger tilført Protokollen, men der staar jo ogsaa i Landkommunalloven, at Beslutninger af Amdsraadet kan kun tages, naar mere end Halvdelen af Medlemmerne er til Stede og Beslutningerne tages ved Stemme flerhed. En Indstilling er utvivlsomt en Beslutning og maa altsaa tages ved Stemme flerhed.

Nu har Ministeren jo Ret i, at der er ikke noget om, at et Mindretal er udelukket fra at henvende sig til Ministeren — jeg synes for Resten, at den Maade, hvorpaa det er sket i Vejle Amt, ikke er heldig — men jeg synes dog, at der i disse Betragtninger om Tallene, som Ministeren stillede op, og hvoraf en Del jo var Tankeeksperimenter, som er uden Interesse, er det berettigede, at hvis det Mindretal var saa stort, at det efter en Anvendelse af Forholdstalsvalgmaaden kunde faa den ene af Kandidaterne, saa vilde Ministeren staa meget stærkere. Der er ganske vist ikke for Amdsraadenes Vedkommende i Landkommunalloven fastsat det, som er fastsat for Sognekommunernes Vedkommende, at Valg skal foretages efter Forholdstalsvalgmaaden, men dette er dog en saa naturlig Betragtning, at man af sig selv burde følge den, selv hvor det ikke er foreskrevet, og derfor vilde jeg finde, at et Mindretal i et Amdsraad, som er saa stort, at det kunde gøre Krav paa den ene af disse Kandidater, maatte have Lov til at sige det, og ad den Vej vilde man saa komme til et Resultat, som jeg synes var baade fornøftigt og i alle Maader forsvarligt. Jeg tilstræber altid ved de Lovfortolkninger, jeg gør mig til Talsmand for, at finde et Resultat, som er stemmende med det, der er Meningen med Loven, og jeg tror i Virkeligheden, man maa sige, at den Fortolkning, som jeg her har gjort mig til Talsmand for, vilde give en Regel, som vilde være brugbar i alle Tilfælde, og som vilde give Afgørelser, som alle Parter kunde være tjent med, ud fra hele den Indstilling, som vi nu engang er inde paa med Respekt for Mindretallene igennem Forholdstalsvalget.

Derfor synes jeg, at Ministeren i denne